

ป่วน บน ตรา ตำรา พลัง ลับ

นักบุญหญิงแห่งแอดดิส
(ปัจฉิมบท)

III

แต่งเรื่อง
KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบ
Yoshinori Shizuma

แปล วิสุทธิ์ พิเศษจิวานิช

แต่งเรื่อง
Kakeru Kobashiri
ภาพประกอบ
Yoshinori Shizuma

ปฐม
มน
ตรา
ตำรา
พิชิต
โลก

III

นักบุญหญิง
แห่งแคว้นอลาส
(ปัจฉิมบท)

พอได้ยินเสียงปีกของนกยักษ์ดั่งกังวาน

เจ้าของเสียงก็ลงมาจากต้นไม้

ชนปีกสีขาวปลิวว่อนทันทีที่ถึงพื้น

ร่างนั้นเหมือนภาพมายา

ท่ามกลางแสงตะเกียง สีขาว...

ผู้ตกสู่ห้วงสัจด์วัประภทเหยี่ยว

“ปีก
สวยจัง
สวยมาก
เลย”

กิล

ผู้ต่อสู้ด้วยสัตว์ประเภทเหยี่ยว
มีปีกขนาดใหญ่สามารถบินบนฟ้า
คอยปกป้องป้อมในฐานะหัวหน้ากองโจร
ซึ่งวางแผนลอบสังหารนักบุญหญิง

“ทหารรับจ้าง อย่าบอกนะว่าปลาพวกนี้...

คิดจะทำให้พวกเราตกเรือแล้วกินเป็นอาหารนะ...?”

รู้สึกว่าคุณเองหน้าซีดทันควัน

“นี่ คุณแม่มด...มีเวทมนตร์ทำให้ปลานี้กลายเป็นปลาอย่างทั้งหมดข้างไหม?”

“ก็มีอยู่หรอก...แต่เป็นเวทมนตร์ฟาดสายฟ้าใส่น้ำ

สายฟ้าจะไหลตามน้ำมาเล่นงานพวกเราด้วย

ถ้าใช้ในสถานการณ์นี้พวกเราก็ไม่รอดเหมือนกัน”

“เป็นแม่มดที่ไร้ประโยชน์สินที...”

“โลกนี้มันไม่มีอะไรง่ายหรอก...ทหารรับจ้าง! ปลานั้นกระโดดมาแล้ว!”

พุลโกลตัวหนึ่งพุ่งจากผิวน้ำอย่างรวดเร็ว

พุ่งมาหาพวกเราราวกระสุนปืนใหญ่

“ทำไม? ทำไม ทำไมถึงไม่ตาย?”

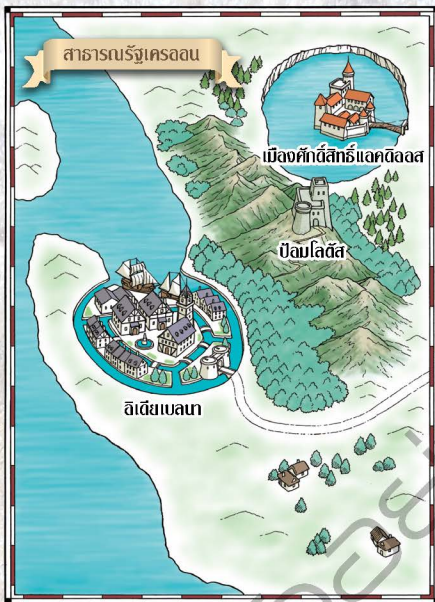
เสียงตะโกนเศร้าหมองของเรียลันไหวราตรี
ตอนนั้นเองเริ่มปรากฏแสงคล้ายเศษอัญมณี

ทอประกายร่วงหล่นจากท้องฟ้า

“ปาฏิหาริย์...”

ใครบางคนพิมพ์ทำเช่นนั้น

ภาพวาดแผนที่ / อิติมิ อิตเดมาเซะ

■ สาธารณรัฐเคอรอน

ศูนย์กลางทางทะเลของทวีปนี้ เกิดจากราชอาณาจักรหลายแห่งมารวมตัวเป็นหนึ่งเดียว จนเปลี่ยนมาเป็นปกครองระบอบสาธารณรัฐ

■ เมืองศักดิ์สิทธิ์แควดีออส

เมืองซึ่งตั้งอยู่บนยอดของเกาะเล็กกลางทะเลสาบเกลืออันกว้างใหญ่ ถือกันว่ามนักบุญหญิงผู้ใช้ 'ปาฏิหาริย์' รักษาบาดแผลกับโรคภัยได้ทันตาเห็นอยู่ที่นี่

■ ป้อมโลดัส

ป้อมถูกล้างสมัยยังเป็นราชอาณาจักร ตอนนีกลายเป็นแหล่งช้อปปิ้งของใจ เป็นทางลัดเพียงเชื่อมระหว่างแควดีออสกับอิตีเยเบลมา แต่ปัจจุบันมีผู้รู้จักทางเส้นนั้นไม่มาก

■ อิตีเยเบลมา

หนึ่งในสามเมืองที่ขนาดใหญ่ของโลก มีทางน้ำเข้ามาในเมือง ทำให้สะดวกกับการซื้อของบนเรือเล็ก ถูกเรียกว่า 'ท่าเรือแห่งการคินซีฟ' จากตำนานว่าราชาผู้เสียชีวิตในแควดีออสกลับมาจากที่นี่

Contents

บทที่เจ็ด 'ทิศทางของมือ'	P014
บทที่แปด 'ป้อมโลดัส'	P049
บทที่เก้า 'เจ้าหน้าที่พิพากษา'	P091
บทคัน 'การเสียสละที่ดองง่าย'	P124
บทที่สิบ 'ทางน้ำแห่งการคินซีฟ'	P127
บทคัน 'เจดนาอันแน่วแน่'	P177
บทที่สิบเอ็ด 'แม่อดอิกคน'	P181
บทที่สิบสอง 'ปาฏิหาริย์ของนักบุญหญิง'	P221
บทที่สิบสาม 'นักบุญหญิงแห่งแควดีออส'	P253

Zero kara hajimeru Mahou no Syo 3

ปฐมมนตรา ตำราพลิกโลก 3

ประพันธ์โดย KAKERU KOBASHIRI

ภาพประกอบโดย YOSHINORI SHIZUMA

แปลโดย วิสุทธิ์ พิษขจรวิภา

Zero kara hajimeru Mahou no Syo Volume 3

©KAKERU KOBASHIRI / KADOKAWA CORPORATION 2015

Edited by ASCII MEDIA WORKS

First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2017 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-054-6

บรรณาธิการบริหาร กุศลใจ โจนรัตน์วานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุรงค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนัตตา นิตชาติ

พิสูจน์อักษร พิทักษ์ณัฏ โสมดี, โคกิชฐา เข้มทองใหญ่

กราฟิก เจษฎาพร ภานวณิชสิทธิ์แสง, อภิสันต์ รสโรสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ปฐมมนตรา
ตำราพลิกโลก

III

นักบุญหญิง
แห่งแอดดิส
(ปัจฉิมบท)

เสียงปืนใหญ่สั้นไหวเมืองศักดิ์สิทธิ์ในยามค่ำคืน หลังความเงียบ
มาเยือนพักหนึ่ง...มีรายงานว่าจัดการผู้ตักสู่ห้วงสวรรค์ที่วางแผนลอบ
สังหารนักบุญหญิงได้แล้ว เรียกผู้เป็นนักบุญหญิงหมดแรงทรุดฮวบบน
โซฟา

“ไม่จริง...ทำไม? บอกแล้วว่าห้ามฆ่า! อุตส่าห์บอกแล้วแท้ๆ
ว่าคุณทหารรับจ้างไม่มีทางคิดฆ่าฉัน!”

คุณทหารรับจ้าง... เรียกพิมพ์เสียงสั้น ยกสองมือปิดหน้าเริ่ม
ร้องไห้

ชานาเร่สาวใช้กอดไหล่เธอปลอบอย่างอ่อนโยนว่า “มันช่วยไม่
ได้ค่ะ”

เธอยืนอยู่มุมห้องเหม่อมองหิ้งตู้เงิบๆ

...ทหารรับจ้าง ดายแล้ว

เป็นไปไม่ได้

ผู้ตักสู่ห้วงสวรรค์แข็งแกร่งตัวใหญ่ขนาดนั้นไม่มีทางตายง่ายๆ

หรือ

อยากร้องไห้ตะโกนว่าโกหก แต่ร่างกายกลับนิ่งไม่ยอมขยับ ได้
แต่กั๊กกระพุ่มแก้มจ้องมองนักบุญหญิงร้องไห้ฟูมฟาย

หากไม่ทำแบบนั้น ตอนนี้จะตะโกนว่า ‘เป็นเพราะเธอ’ ไปแล้ว

นักบุญหญิงเป็นคนฆ่าทหารรับจ้าง เพราะเป็นทหารของนักบุญ
หญิง จึงไม่ต่างกับนักบุญหญิงลงมือฆ่า

ทหารรับจ้างโดนยิงด้วยปืนใหญ่บนสะพานและร่วงลงทะเลสาบ
พร้อมบาทหลวง...พวกทหารมารายงานว่าตอนนี้กำลังค้นหาศพ

บอกอย่างยินดีว่าฆ่าสัตว์ประหลาดน่ากลัวได้แล้ว

...ฝ่ายไหนกันแน่ที่เป็นสัตว์ประหลาด

เทโอตะโกนในใจ

ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ที่ปฏิบัติกับเด็กยากจนไม่รู้หัวนอนปลายเท้า
เหมือนมนุษย์คนหนึ่งนะเธอ?

หรือพวกที่เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ จึงไล่ล่าเหมือนเป็น
ฆาตกรโดยไม่ตรวจสอบความจริงให้กระจ่าง

หรือ ‘ท่านนักบุญหญิง’ ที่หลั่งน้ำตาทำตัวเหมือนผู้เสียหาย
ซึ่งที่สิ่งให้ลูกน้องตัวเองฆ่าคนไร้ความผิด

ทำไม เทโอกำหมัดแน่น

ทำไมถึงมีแต่ตัวเองที่ต้องเจอกับเรื่องแบบนี้ คนสำคัญทยอย
ด่วนตายจากไปและทอดทิ้งเทโอเอาไว้

บอกว่าสักวันจะเดินทางด้วยกันอีกครั้งแท้ๆ แต่กลับทิ้งเทโอไว้
ที่นี้คนเดียว

...หน้าซำ ยังตายจาก

“ใจร้ายจังเลย คุณลุง...”

เทโอพิมพ์่าเสียงแห้งผาก จิกเล็บลึกลงใส่ฝ่าฟันแผลที่ฟันมือ

ปฐม บท ตรา ตำรา พจน คดี

บทที่เจ็ด
'ทิศทาง
ขลงมิด'

III

นักบุญหญิง
แห่งแอดดิสอาบา
(ปัจฉิมบท)

สะพานแขวนขาดตกลงไปพร้อมเสียงกรีดร้องโหยหวน และ
จมสู่ก้นความมืด

ขณะฟังเสียงกรีดร้องนั้น ก็ตะโกนร้องเรียกทหารรับจ้าง แต่
เสียงตะโกนถูกกลบด้วยเสียงแผ่นไม้กระดานตกกระทบผิวทะเลสาบ
อย่างต่อเนื่อง จากนั้นรอบข้างเงียบสงบทันที

ไม่จริง หลังหลุดเสียงพิมพ์เช่นนั้น ก็คุกเข่าตรงขอบหน้าผา
ชะเง้อมองด้านล่าง หวังจะได้เห็นร่างที่กล่าวคำคำทำนายด้วยใบหน้า
หงุดหงิดเหมือนทุกทีว่า “เรื่องยุ่งยากเพราะเธอนั้นแหละ” ...แต่ตรงนั้น
มีเพียงความมืด

สะพานแขวนขาด ห้อยจากหน้าผา ทอดตัวสู่ความมืดชวนให้
นึกถึงความตายตรงปลายทางนั้น

หรือว่าตายแล้ว โดนกระสุนปืนใหญ่ สะพานแขวนขาด แถม
กระแทกผิวทะเลสาบ

จะไม่ได้เห็นใบหน้า ไม่ได้ยินเสียงนั้นอีกแล้วเธอ

“ไม่นะ...ทหารรับจ้าง...ทหารรับจ้าง! ไม่ได้ยินเสียงเราเธอ!
ตอบสิ! นักรบสัตว์จะตายเพราะเรื่องแค่นี้ได้ยังไง!”

ปกติพอส่งเสียงเรียกจะมีคำตอบกลับมาพร้อมใบหน้ารำคาญ

แต่ตอนนี้ไม่ว่าจะเรียกกี่ครั้งก็ไร้เสียงตอบ

หัวร่างปราศจากเรียวแรง ทรวดนั่งตรงนั้น

เพื่อนคนแรก สนุกเวลาอยู่ด้วยกัน คิดว่าจากนี้หากได้อยู่ด้วยกันตลอดไปคงดี แต่ต้องโดนพรากจากอย่างไร้ความเกรงใจด้วยมือของบุคคลที่สามโดยไร้ทางขัดขืน...

เมื่อเงยหน้าก็เห็นแสงหลายดวงส่องสว่างบนเกาะเล็กเหนือทะเลสาบ ได้ยินเสียงทวาดคุยกันดังไม่หยุดจากแสงสว่างนั้น ว่าตกไปแล้ว ตายแล้วหรือ เตรียมเรือเล็กที่

ทันใดนั้น อารมณ์รุนแรงยากจะต้านทานทะลุผ่านมาจากหัวร้าง...เพราะเมื่อนั้น

พวกคนในเมืองนั้นฆ่าทหารรับจ้าง ซึ่งเพื่อนคนแรกเพียงหนึ่งเดียวไป

รู้สึกคล้ายเกือบถูกดูดกลืนลงไปใกระแสขุ่นมัวของอารมณ์ที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

เกลียด รู้สึกเพียงความเกลียดชัง ยากจะให้อภัย

...เมื่อนั้น เมื่อนั้นฆ่าทหารรับจ้าง ทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นทันใดนั้น

“เฮ้ แม่มด...! อยู่ตรงนั้นใช่ไหม? ขออภัยมือหน่อยสิ...!”

ได้ยินเสียงจากกันความมืด

พอรีบถลันไปตรงขอบเหว เห็นสัตว์สี่ขาตัวใหญ่กำลังปีนสะพานแขวนที่ห้อยตกขึ้นมา

ความเกลียดชังละลายหายไปทันที บริเวณหัวตาปล้นร้อนผ่าว

“ทหารรับจ้าง! ทหารรับจ้าง ทหารรับจ้าง! อ่า ค่อยยังชั่ว... ปลอดภัยสินะ!”

“ฉันไม่เป็นไร...ขอโทษที แต่ช่วยดึงฉันขึ้นไปก่อนเถอะ”

พอจับสัมผัสภาวะที่ทหารรับจ้างแบกและดึงขึ้นมาตามคำบอก
รู้สึกลิ้นๆ อุ่นๆ

...นั่นคือร่างชุ่มเลือดของบาทหลวง

2

ไม่รู้จะเรียกว่าโชคดี โชคร้ายหรือดวงแข็งดี...สรุปแล้ว รอดมา
ได้แบบครบสามสิบสอง

ฉันบาดเจ็บแขนขวาและต้องหิวบาทหลวงสภาพปางตาย...แต่
คงต้องบอกว่าถูกห่วยสุดๆ เพราะทั้งโดมสงสัยว่าวางแผนลอบสังหาร
นักบุญหญิง ถูกไล่ล่าจากเมืองคักคัสตีลล์และโดนยิงด้วยปืนใหญ่พร้อมกับ
บาทหลวงที่มาเล่นงานตัวเองจนสะพานแขวนตก

“ทหารรับจ้าง นี่...”

ได้ยินเสียงซีโรเหนือบนหน้าผาที่ฉันห้อยตัว เธอคงสับสนพอฉัน
ดึงบาทหลวงชุ่มเลือดขึ้นมา

“อย่างที่เห็น บาทหลวงสภาพปางตาย แล้วก็โชคดีหมดสติ ฉวย
โอกาสตอนนี้ใช้เวทมนตร์ของเธอช่วยชีวิตที่ ปิดแค่บาดแผลสาหัสก็พอ
ขึ้นแผลหายไปหมดคงวุ่นวายตอนอธิบายให้บาทหลวงฟัง”

ฉันตอบพร้อมกับปืนขึ้นหน้าผา ซีโรโผล่หน้าจากหน้าผามองฉัน
ด้วยสีหน้าถมึงทึง

“ช่วยบาทหลวงนี่รี? ชายที่เอาแต่พูดจาเหน็บแนมนาย แกมยัง

พยายามฆ่าอะ? จะให้ใช้พลังเวทของเราเพื่อผู้ชายพรรคนี้รึ?”

“ฉันมันคนใจกว้าง...อีกอย่าง เจ้านั่นกับฉันเป็นสหายร่วมเกือบโดนฆ่า ไม่นับว่าอาจได้ฟังเรื่องสนุกๆ บางอย่าง ถ้าสร้างบุญคุณให้บาทหลวงอาจได้ประโยชน์หลายอย่างเลยไม่ใช่หรือ?”

“ถ้านายพูดแบบนั้น เราก็ไม่ว่าอะไรหรอก...”

เป็นคนดีจริงๆ ซีโรมอบคำวิจารณ์ที่ประชดกันสุดๆ นับให้ฉันแล้วทหดหน้ากลับ หลังจากนั้นก็มีแสงอบอุ่นเปล่งจากบนหน้าผา ซีโรมองใช้เวทมนตร์บทแห่งการปกป้อง ดูจากแสงน่าจะเป็น ‘โคเดีย’ เวทมนตร์ขั้นแรก

“...ดูแล้วรู้เลยว่าเป็นเวทมนตร์อะไร แสดงว่าเราก็ได้รับอิทธิพลจากแม่มดเรียบริ้อยแล้วสินะ...”

ผู้ตกสู่ห้วงสัจธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากแม่มด ดูสมกับบทตัวร้ายในนิทานจริงๆ ถ้าเป็นไปได้ขออย่าให้โดนดาบของอัศวินผู้กล้าแห่งหัวใจตายเลย...ขณะคิดเรื่องไร้สาระเช่นนั้น ฉันกางสองมือสองเท้านอนแผ่บนพื้นราบ

“เฮ้อ...กว่าจะตายซะแล้ว ฮึ้ย แชนซาไปหมด...”

“เราก็นึกว่าจะตายแล้วเหมือนกัน เกือบโดนความเกลียดชังครอบงำจนเป่าเมืองหนึ่งกระจุยเลย”

“เกือบไปจริงๆ ด้วย! ขึ้นเดินพลาดก้าวเดียวฉันมีหวังปลิวไปด้วยแหง!”

อูตส่าห์รอดชีวิตแท้ๆ แต่ต้องโดนผลึกตกนรกอีกรอบเพราะความเข้าใจผิดของพวกเขาเหมือนกันคงขำไม่ออก

“คือว่านะ สำหรับทหารรับจ้างความตายก็เหมือนงานนั่นแหละ แต่ทหารรับจ้างตายตัวเดียวแต่เล่นทำลายเมืองทุกครั้งแบบนั้น มีกี่ประเทศก็ไม่พอหรอก”

“ไม่ต้องห่วง นายมีแค่คนเดียวไม่ใช่เหรอ? ถ้าอย่างนั้นนาย ย่อมตายได้ครั้งเดียว ความเกลียดชังของเราก็มีแค่ครั้งเดียว ดังนั้นคงมี เมืองหายแค่เมืองเดียว”

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น... เธอเป็นแม่ดผู้เลือดเย็นขนาด โดนหมายเลขสิบสามฆ่าพรรคพวกตั้งหลายคนยังไม่รู้สึกอะไรเลยไม่ใช่หรอ?”

พอลันถาม ซีโร่กะพริบตาตกใจ

“...นั่นสินะ เราคือแม่ดผู้เลือดเย็น”

แต่... เธอเกริ่นเช่นนั้นแล้วทำไมบ้านยาก

“แต่ไม่อยากจะให้ทหารรับจ้างตาย”

ผู้หญิงคนนี้พูดเหมือนบอกว่า “นายคือคนพิเศษ” ออกมาง่าย ๆ อีกแล้ว

ขณะฉับปิดปากเงียบตอบไม่ถูก จู่ๆ แม่ดก็หัวเราะเหมือนสงสัย

“ว่าแต่... ยังมีชีวิตจริงๆ เหนอ?”

“หา?”

ซีโร่ยื่นสองมือมา ไม่รู้คิดอะไรถึงจับหน้าฉัน จากนั้นเริ่มลูบตาม โใบหน้าและลำตัวแบบไม่เกรงใจ

“ฮะ เฮ้...!”

“สะพานแขวนโดนปืนใหญ่ยิงจนกระเด็นเลยนะ? แกมยัง

กระแทกผิวน้ำด้วยไม้ใช่หรือ? แต่ไม่เห็นเปียกเลย...หรือว่านี่คือภาพลวงตาของเรา ความจริงนายตายไปแล้ว? ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องเป่าเมื่อนั้นให้ปลิว...”

“ใครเป็นภาพมายากัน! ฉันยังมีชีวิตอยู่เพีย! โธ่ เลิกแตะสักที น้ารำคาญ!”

ฉันทนรำคาญไม่ไหวจึงร่างท่อนบนสลัดมือซีโร่อก

“ฟังซะ? ฉันต้องแบกบาทหลวงป็นสะพานแขวนที่ห้อยอยู่ในสภาพแขนข้างหนึ่งใช้การแทบไม่ได้นะ ขอพักให้ใจสงบหน่อยเถอะ!”

“เฮ้! น้ำ ตีมีสิ”

พอโดนยื่นกระบอคน้ำเปิดฝามาให้แบบปูปบับจึงตวาดมากกว่านั้นไม่ได้ ฉันทัดใจรับกระบอคน้ำจากซีโร่แล้วตีมีรวดเดียวหมด

“แต่ว่า...รอดมาได้ยังไง? นายห้อยตัวไปทางสะพานแขวนที่ขาด...ฝั่งเมืองคักดีสิหรืป็นนา? แล้วกระโดดมาหน้าผาด้านนี้ยังง”

“ใช้เคียวของบาทหลวงนะ...แขวนกับเคียวของบาทหลวงเชื่อมต่อกันด้วยด้ายแข็งแรง จังหวะที่ตกฉันขว้างเคียวเกี่ยวกับสะพานแขวนฝั่งนี้แล้วสาวด้ายที่ยื่นจากเคียวมาจับเชือกสะพานแขวนก่อนสะพานจะขาดโดยสิ้นเชิงนะ”

แต่ถ้าทำอย่างนั้น แน่นอนว่าต่อให้หลีกเลี่ยงการกระแทกผิวน้ำ คงต้องโดนกระแทกผิวน้ำผาแน

ขณะที่บาทหลวงฉันทพยายามปรับท่าจนใช้สองขาเหยียบหน้าผาสำเร็จ ความเสียหายจึงโดนลดทอนเหลือน้อยที่สุด แต่ถึงไม่บาดเจ็บก็ปวดขาอยู่ดี

แต่เทียบกับแผลของบาทหลวงไม่ได้ เพราะร่างอ่อนแอปราศจากขนจึงโดนเศษไม้ที่ปลิวมาเพราะกระสุนปืนใหญ่เต็มเปา

แผลปิดด้วยเวชมนตร์ของซีโร่แล้วแต่ร่างนอนบนพื้นในสภาพชும்เลือดดูอย่างไรก็เหมือนศพถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยม สมหายใจหอบถี่ บางครั้งมีเสียงครางทรมานจากในลำคอ

“เฮ้...เจ้านี่ จะรอดใช่ไหม?”

ฉันทาม ซีโร่ส่ายหน้าลำบากรำใจ

“ตอบยากนะ...คงพูดไม่ได้ว่าปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ใช้เวชมนตร์รักษาแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ถึงแผลจะปิดแล้ว...แต่ก็แค่นั้น บางครั้งต่อให้ใช้เข็มกับด้ายเย็บแผลและห้ามเลือดแล้วแต่ยังไม่รอดอยู่ดีใช่ไหม? เวชมนตร์ก็เหมือนกัน ไม่มีเวชมนตร์ไหนช่วยคนได้แน่นอน บาทหลวงเสียเลือดมากเกินไป จากนั้นขึ้นอยู่กับกำลังกาย กรณีแบบนี้ ไซยาและให้พั๊กฟ่อนเพื่อช่วยฟื้นฟูกำลังกายจะได้ผลกว่าเวชมนตร์...”

“พั๊กฟ่อนกับยารี่...เมืองใกล้เมืองศักดิ์สิทธิ์ไม่มีหมอ ครั้นจะแบกไปโบสถ์คงโดนถามต้นสายปลายเหตุจนเป็นเรื่องยุ่งยากแน่...”

ถ้าบอกว่าบาทหลวงเกือบโดนทหารยามเมืองศักดิ์สิทธิ์ฆ่า เรียกว่าโดนโบสถ์กล่าวหาว่าเป็นแม่มดและฆ่าทิ้งทันทีแน่ แต่ถ้าเป็นแบบนั้นคนที่สอนเวชมนตร์ให้เรียกหนีไป

อีกอย่าง ต่อให้แบกไปโบสถ์บาทหลวงก็อาจไม่รอด กรณีนั้นจะกลายเป็นว่า ‘ทำไมบาทหลวงผู้ปกป้องนักบุญหญิงถึงตาย’ และเป็นไปได้สูงว่าผู้ตกสู่ห้วงสัตว์แบบฉันทามจะโดนยึดเย็บให้รับพิศชอบ

“เฮ้อ...คิดแล้วแข็งเป็นบ้า เมื่อโหรโบลจะพิณาศสักทีนะ...”

“ขี้ทิ้งเลยดีไหม?”

“พอเถอะฟังแล้วกลัว!”

พอฉันทะโกนด้วยความกลัว ซีโรยิ้มพูดว่า ล้อเล่นนะ

“ย้อนกลับไปอียิปต์เบลนาและขอความช่วยเหลือจากเจ้าเมืองใหม่? น่าจะรักษาบาทหลวงได้ และคิดว่าคงยอมช่วยพวกเรานะ?”

“เป็นความคิดที่ดี...แต่คงยาก”

ฉันทายหน้า

“ทำไมล่ะ? เขาบอกว่าเชิญมาได้เสมอนี่นา”

“พวกเราโดนกล่าวหาว่าพยายามลอบสังหารนักบุญหญิงนะ ผู้มีอำนาจส่วนใหญ่ของสาธารณรัฐเครอนคงกำลังแตกตื่นเป็นท่วง ‘ชีวิตท่านนักบุญหญิง!’ ต่อให้เจ้าเมืองลามกของอียิปต์เบลนาเป็นผู้มีอำนาจและอยู่ฝ่ายต่อต้านนักบุญหญิงแค่นั้น ถ้าเป็นศัตรูกับนักบุญหญิงอย่างเปิดเผยมีแต่จะทำให้จุดยืนแยลง”

“ถ้าอย่างนั้น แอบไปหากก็ได้ไม่ใช่เหรอ”

“แม่มด ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์กับบาทหลวงปางตายจับกลุ่มกันสามคน คงหลบสายตาคนอื่นลำบาก ถ้าเจ้าเมืองลามกนั้นไม่คิดจะเป็นปฏิปักษ์กับโบลส์ กรณีเลวร้ายสุดพวกเราอาจโดนส่งตัวให้โบลส์แล้วถูกประหารนะ”

หากคิดถึงอันตรายว่าอาจโดนแอบแจ้งความ จะขอความช่วยเหลือจากบ้านประชาชนทั่วไปก็ไม่ได้ ฉันทคือผู้ตกสู่ห้วงสัตว์แถมยังต้องสงสัยว่าลอบสังหารนักบุญหญิง คงยากจะไปขอความช่วยเหลือจากใคร

“อีกอย่าง...อิตีเยเบลนาไกลเกินไป บาทหลวงมีหวังตายก่อนถึงเมือง”

“อืม...ถ้าอย่างนั้น หมายความว่าแบบนี้หรือ? ต้องเป็นสถานที่ที่ไม่ไกลจากที่นี่มาก ไม่ใช่ผู้นับถือนักบุญหญิง ไม่ใช่ผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง และต้องเตรียมใจเป็นศัตรูกับโบสถ์ ไม่อย่างนั้นพวกเรคงไปขอความร่วมมือไม่ได้สินะ”

“ใช่แล้ว และถ้าจะให้พูดอีก หากมีสภาพแวดล้อมให้บาทหลวงพักผ่อนได้จะสุดยอดมาก”

“เอาแต่ใจจัง...ขนาดปีศาจยังร้องขอน้อยกว่านี้เลย”
ซีโรพูดอย่างเอือมระอา ฉันทักโหล่เห็นด้วย...แต่มันเป็นความจริงต่อให้ไม่มีปัจจัยอย่างบาทหลวงก็จำเป็นต้องมีกำลังหนุนสักร่างการจะถามข้อมูลหนังสือคัดลอกจากเรียต้องเข้าไปในเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ทางเข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์มีแค่สะพานแขวนเล็กๆ สะพานเดียว...หน้าซำ เฟิงกระซุยเพราะปืนใหญ่ ต่อให้ซ่อมสะพานแล้ว ในเมื่อเกิด ‘เหตุลอบสังหาร’ เรียงคงไม่ออกมาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์สักพัก

ในสถานการณ์แบบนั้น ฉันทักซีโรสองคนไม่มีทางลอบเข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างราบรื่นแน่ สิ่งที่กลุ่มแม่แมดกับผู้ตกสู่ห้วงสัตว์สองคนพอจะทำได้มีแค่เดินหน้าฆ่าพวกที่ขวางทาง ทั้งชื่อในประวัติศาสตร์ว่าเป็นจอมโหดสุดชั่วร้าย

และฉันไม่อยากสร้างตำนานโดยมีตัวเองรับบทชั่วร้ายอย่างนั้น

“...เตี้ยวสิ คนชั่วหรือ?”

รู้สึกเหมือนมีบางอย่าง

ไม่ใช่ฝ่ายนักบุญหญิง ไม่ใช่ผู้มีอำนาจ แต่มีพลังพอสมควร...

“มีโจรอยู่นี่นา”

ฉันทิ่มพำแล้วมองซีโร่

ซีโร่กะพริบตา หุบมือมองฉัน

“...ไอ้ อิม นั่นสินะ มีพวกที่ถูกสลัก ‘ซาคริซิกส์’ แล้วพยายามลักพาตัวนักบุญหญิงเพื่อหาทางทำอะไรสักอย่าง”

วันรุ่งขึ้นหลังเทโอขับรถม้าพุ่งชนที่พัก พวกเราเจอเรียพร้อมกับโจรในป่า

บนร่างโจรเหล่านั้นมีตราประทับรูปแกะภูเขา...หรือ ‘ซาคริซิกส์’ อยู่ ซึ่ง ‘ซาคริซิกส์’ คือเวทมนตร์สำหรับรับการป่วยกับบาดแผลของคนอื่น หากทับบถมเรื่อยๆ จะทำให้คนรับเสียชีวิต

พวกโจรก็คงรู้เรื่องนั้น

“...ไม่ ตรงข้ามสินะ”

เรื่องที่ได้ยินจากเทโอตอนเห็นตราประทับแกะภูเขาบนแขนกะลาสีในเมืองท่าอิดิเดียเบลนาพลันหวนกลับมาในหู

...พวกที่มีตรารูปแกะภูเขาจะกลายเป็นโจร

ใช่ เทโอบอกแบบนั้น

...คนที่มีตรารูปแกะภูเขารวมตัวกันในป้อมโลตัส

แสดงว่ากองโจรไม่ได้รู้ตัวเรื่องตราที่หลัง

แต่เพราะรู้ถึงได้กลายเป็นกองโจรต่างหาก

“ถ้าอย่างนั้น จะไปขอความร่วมมือจากโจรนั้นหรือ? ตามที่นักบุญหญิงพูด ป้อมร้างใกล้เมืองคักดีลีทอีกกลายเป็นแหล่งซ่อนสมุขของ

โจร...รู้สึกจะชื่อ ป่อมโลตัส สีนะ”

“พวกเราจัดวางแผนการลักพาตัวนักบุญหญิงไม่รู้จะยอมให้ความร่วมมือหรือเปล่า แต่ไม่มีที่อื่นให้พึ่งแล้ว คิดจากระยะทางถือว่าเป็นเป้าหมายเฉพาะหน้าที่ไม่เลวเลย”

“แต่ว่า...ที่อยู่ของป่อมโลตัสไม่มีในแผนที่นะ”

ซีโร่หยิบแผนที่จากกระเป๋าฉีกออกมาวางบนตักแล้วครางเสียง
ແ່ລະ ວັນໄຫລ່ຕກ

“แผนที่สำหรับให้ชาวเมืองกับนักเดินทางใช้ ปกติจะมีเฉพาะเส้นทางที่ทำเงินได้กับตำแหน่งเมืองสำคัญ เพราะถ้าโดนประเทศอื่นรู้ตำแหน่งป้อมฐานที่มั่นป้องกันคงลำบากจริงไหม?”

“ถ้าอย่างนั้นจะไปป่อมโลตัสได้อย่างไร? ถึงอยู่ใกล้แต่พวกเราไม่รู้ทิศทาง”

“วิธีปกติของทหารรับจ้างคือเล่นงานเรือนพักทหารแล้วแย่งแผนที่มา แต่ไม่อย่างนั้นก็ถึงขนาดนั้น แคมใกล้ๆ นี้ไม่มีเรือนพักทหารด้วย”

เหนือสิ่งอื่นใดคือนอกจากพยายามลอบสังหารนักบุญหญิง ถ้ายังมีความผิดฐานจู่โจมเรือนพักทหารพุ่งเข้าไปอีก ฉันมีหวังโดนตั้งค่าหัวข้ามประเทศแน่ ปกติก็โดนจ้องเอาหัวจากรอบทิศทางอยู่แล้ว ไม่อยากโดนกระทั่งตั้งค่าหัว

“คิดได้ก็สายไปแล้วแต่ว่า...น่าจะพาเธอมาด้วยนะ ทำทางเทโอก็อยากมาเหมือนกัน...”

“จากเด็กช่วยงานโจรได้กลายเป็นเด็กรับใช้นักบุญหญิงเชียวนะ

ไม่มีใครอยากทิ้งปาฏิหาริย์แบบนี้ตามทหารรับจ้างผู้ตกสู่ห้วงสัตว์มา
หรกอน่า ถ้าอยู่กับเรีย เจ้านั้นจะได้รับการรับรองสถานะ เรียเป็นคนที่
หากขอร้องอาจได้ไปโรงเรียนก็ได้”

หากเป็นอย่างนั้น เทโอคงได้เป็นหมอตามที่หวัง
คนอื่นอย่างฉันไม่มีสิทธิ์ไปทำลายอนาคตนั้น

“ ‘เพื่อเด็กคนนั้น’ รี นายนี้พูดเหมือนคนเป็นพ่อเลยนะ เรา
ไม่รู้จักพ่อแม่ แต่พ่อแม่มักหวังให้ลูกมีความสุขกว่าตัวเองใช่ไหม?”

ฉันย่อหน้าลง

“ไม่ได้ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นหรอก อย่างน้อยคิดว่าเป็นคนช่วยงาน
โจรหรือทหารรับจ้าง แทนที่จะช่วยงานทหารรับจ้าง สู้เป็นเด็กรับใช้
นักบุญหญิงดีกว่าเป็นไหนๆ”

อีกอย่างฉันพูดได้ไม่เต็มปากว่า ‘จะไม่มีวันทอดทิ้งเทโอ’ จริง
อยู่ว่าฉันถูกใจเทโอ แต่สุดท้ายก็แค่คนอื่น ถ้าเทโอหมดประโยชน์ เช่น
บาดเจ็บเป็นตุ้บงฉันคงทิ้งเทโอทันที

เด็กใจกว้างที่ยัมให้สัตว์ประหลาดอย่างฉันโดยไม่คิดอะไรแบบ
เจ้านั้น ขืนปล่อยให้ตายคงครวญครางเพราะฝันร้ายไปพักหนึ่ง

...พูดถึงพ่อแม่ แม่ของเทโออยู่ในป้อมโลตัสสินะ

แม่ของเทโอโดนสลัก ‘ซาคริซิกส์’ กลายเป็นสมาชิกของกองโจร
ต่อต้านนักบุญหญิง เทโอจึงต้องเป็นเด็กรับใช้โจรไปโดยปริยาย

เทโอบอกว่าไม่จำเป็นต้องกลับไปหาแม่แล้ว แต่เมื่อคิดถึงเรื่อง
ที่โจรไปปรากฏตัวเพื่อรับเทโอในอิตีเยเบลนา แม่อาจยังอาลัยอาวรณ์
เทโอ

พอคิดอย่างนั้นแล้ว พามาด้วยดีกว่ารีเปลาณะ...?

ไม่สิ คิดปานนี้ก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เพราะฉันทิ้งเทโอมมาแล้ว

“อย่างน้อยถ้ามีของเกี่ยวกับป้อมโลตัสยังพอใช้การทำนายของเราระบุตำแหน่ง...พอมืออะไรบ้างไหม? ทหารรับจ้าง”

“ทำไมถึงคิดว่าฉันจะมีของเกี่ยวกับสถานที่ที่ไม่เคยเห็นล่ะว่าแต่เธอทำนายได้ด้วยเหรอ”

“เหมือนกับถามพลธนูว่า ‘ใช้ธนูเป็นด้วยเหรอ’ นั่นละทหารรับจ้าง ถ้าให้ยืมคำพูดนาย ทำไมถึงคิดว่าเราไม่สามารถทำเรื่องอย่างการทำนายอันเป็นพื้นฐานของวิชาเวทล่ะ”

“ที่ผ่านมามีฉันไม่เคยเห็นเธอทำนายสักครั้งนี่นา”

“มันยุ่งยากผิดคาดนะ ถ้าไม่สังเกตจริงๆ คงไม่ทำหรอก”

“อ้อเหรอ...”

ก่อนหน้านี้นี้เคยได้ยินจากอัสบีสว่า การค้นหาของหรือบุคคลต้องมีวัตถุที่เกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งตอนทำนายหาซีไรท์ที่ไม่รู้ว่ายู่ไหนก็ใช้เสื้อคลุมที่ซีไรท์ใช้มานานปี

แต่ว่า เดี่ยวก่อนสิ

สมองเหมือนนี่ก็บางอย่างออก

สายสัมพันธ์ระหว่างฉันกับป้อมโลตัส เหมือนเคยเจอที่ไหน...

“...นี่ คุณแม่หมดแห่งโคลนมิด ถ้าหาเจ้าของจากของได้ ก็น่าจะหาของจากเจ้าของได้ใช่ไหม?”

“ตามหาของหาย? นั่นคืองานถนัดของแม่หมดเลย...แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาตามหาของหายสักหน่อย อย่าบอกนะว่านายคือเจ้าของ

สมบัติที่เก็บงำพลังทำลายล้างโลกและกำลังจะไปตามหาสิ่งนั้นเดี๋ยวนี้อะไร? เราไม่อยากจะเจอของยุ่งยากพรรคนั้นเด็ดขาด”

“จะเป็นไปได้ยังไงกันเล่า! นั่นมันนิทานเรื่องไหนกัน!”

“เคยได้ยินว่ามีตำนานสมบัติหลงเหลือตามที่ต่างๆ ในโลก... ถ้าถามว่านิทานเรื่องไหนเราก็ตอบลำบาก เป็นข้อมูลสำคัญมากเลยรี? ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องกลับไปนั่งสมาธิทวนความทรงจำสักหน่อย...”

ฉันทื่นฝ่ามือไปเบื้องหน้าซีโร่ที่แกลังบั่นสีหน้าลำบากใจ หยุดคำพูดต่อจากนั้น

“ขอกลับเข้าเรื่องได้ไหม? ฉันทไม่มีเวลาว่างมาเล่นกับเธอ”

“ไม่ห้ามหรอก เชิญกลับตามสบาย เอาไว้เล่นกับเราคราวหน้าก็ได้”

ฉันทหมดแรงนิดหน่อยจากนั้นพูดต่อ

“มีโจรโผล่มารับเทโอในอิตาลีเบลนา โจรนั้นเป็นคนละคนกับพวกที่พวกเราจับมัดซัดเงิน ...เข้าใจความหมายนี้ไหม?”

ซีโรกะพริบตา

ครุ่นคิดวูบหนึ่งแล้วพยักหน้าร้อง อ๊ะฮ่า

“มีใครบางคนปล่อยโจรที่พวกเราจับมัดสินะ? พวกโจรหนีกลับไปอิตาลี บอกรับพรคพวกว่าเทโออยู่ในอิตาลีเบลนา จึงมารับตัว”

“สมเป็นแม่มด หัวไวดีนี่ เดิมทีเทโอเป็นคนช่วยงานโจรใช่ไหม? ดูเหมือนจะเกิดเห็นใจโจรที่โดนมัดจึงแอบให้ถือมีดสั้นเพื่อช่วยหนี”

“หักใจทิ้งพรคพวกไม่ลงรี...ไม่น่าเชื่อว่าจะยอมเสี่ยงอันตรายทำแบบนี้ทั้งที่อาจโดนพวกเรารู้”

“เอาละ เรื่องสำคัญคือต่อจากนี้ มีดสั้นที่เทโอให้พวกโจรถือ คือ มีดสั้นที่ฉันใช้มานานปี ถ้าพวกโจรยังเก็บมีดสั้นนั้นไว้ล่ะ?”

ซีโร่ยกฮูดขึ้นเล็กน้อยมองฉันด้วยตาเพียงข้างเดียว

“ถ้าตามหา มีดสั้นของนาย อาจสาวถึงป้อมโลตัส...หรืออย่างแยะ ที่สุดอาจสาวถึงตัวคนที่รู้ตำแหน่งป้อมโลตัสสินะ”

ถ้าอย่างนั้น ซีโร่ยิ้ม

“ตกลง ให้เป็นหน้าที่ของเราเอง”

ซีโร่แอนออกอย่างมั่นใจจากนั้นมองฉันบอกว่า “ออกจะกะทันหันไปหน่อย” และพูดอย่างง่ายตายคล้าย ‘ขอยืมเสื้อนอกหน่อย’ ว่า

“นายมีเชือกที่เคยใช้ลงโทษแขวนคอไหม?”

3

ประวัติศาสตร์ของวิชาเวทมีมากกว่าพันปี แต่การทำนายหาของ ก็มีวิธีการมากมาย

และเท่าที่ฟังจากซีโร่ ทุกวิธีล้วนแต่พิศวงน่ากลัว

“แค่ตามหาของต้องใช้เชือกแขวนคอนักโทษประหารด้วย เอะ...”

“ของเกี่ยวกับความตายของคน ไม่ว่าจะอะไรล้วนมีพลังเชิงวิชา เวท แต่จะใช้เชือกอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ เราไม่ค่อยยึดติดกับเครื่องมือเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้นน่าจะบอกว่าเชือกธรรมดาตั้งแต่แรกสิ!”

“พอทำพิธีง่ายๆ แบบไม่ใหญ่โตเลยเกิดความคาดหวังอยากยึดติดกับเครื่องมือชนิดไหนล่ะ นายเอง ตอนทำงานยากๆ บางอย่างก็คิดถึงมิดที่คุ้นมือใช่ไหม?”

“ฉันไม่คิดถึงเชือกใช้แขวนคอคนหรอก”

“แต่มีดีหัวใจที่นายคิดถึงตอนนี้เคยฆ่าคนมาแล้วเป็นจำนวนมากนะ?”

โดนตอกกลับอย่างเฉียบคมทำเอาฉันพูดไม่ออก เครื่องมือที่ฉันใช้มานานทุกชิ้นล้วนแต่เกี่ยวข้องกับความตายของคนจริงๆ

เชือก... เหรอ ฉันลองค้นหาในกระเป๋าค่ะ

“...เชือกรัดคอคนตายก็ได้ใช่ไหม?”

“อะไรกัน มีของดีอยู่นี่นา ทำเป็นก๊ก”

ไม่รู้ควรเรียกเชือกฆ่าคนว่า ‘ของดี’ ไหม แต่ไปพูดขัดมุมมองของแม่ตคงไม่ได้อะไรขึ้นมา ฉันดึงเชือกจากในกระเป๋าดัดให้ยาวประมาณศอก จับปลายให้กลายเป็นด้ายเส้นบางแล้วส่งให้ซีโร่

ซีโร่มัดปลายข้างหนึ่งกับนิ้วกลาง ผูกปลายอีกข้างกับอัญมณีโปรงใสทรงแทลเม ดูดีๆ บนผิวมีสลักสัญลักษณ์แบบละเอียด มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่อัญมณีธรรมดาแน่

“เอาเครื่องมือแปลกๆ ออกมาอีกแล้ว...”

“ลูกตุ้มธรรมดานะ แค่ดัดแปลงทางวิชาเวทมนิดหน่อย แต่ถ้าไม่มีเชือกก็ใช้งานไม่ค่อยได้ เพราะคิดว่าถ้าเดินทางสักวันคงจะหาเชือกแขวนคอคนมาได้ เลยเอาออกจากกรุมาด้วย เพราะนายตอนนี้เลยสมบูรณ์แบบ”

“จะทำยังไงกับลูกตุ้มนั่นเหรอ?”

“วางบนแผนที่ จากนั้นลูกตุ้มจะวาดวงกลมใหญ่ตรงตำแหน่งของวัตถุที่เราต้องการ”

“หือ ง่ายดีนะ”

“ถึงตอนนี้ลูกโลหะทั้งนี้เนื่องจากการกดดันแม่ดของโบสถ์ แต่ได้ยินว่าสมัยก่อนเป็นเครื่องมือทำนายพื้นฐานขนาดทุกหมู่บ้านต้องมีคนใช้ได้สักคนเลย เอ้า กางแผนที่นั่นแล้ววางบนพื้นสิ จากนั้นจับมือเรานี้ถึงมิดที่โดนชโมย”

ฉันจับมือซีโร่ตามคำพูด ซีโร่ขยับมือผูกลูกตุ้มไปไว้บนแผนที่ คลายกำลังจากไหล่ เชือกลูกตุ้มห้อยตรงเหนือแผนที่และหยุดนิ่งผิดปกติราวกับกระบอกโลหะ

ซีโร่เคยบอกว่าความถูกต้องสมบูรณ์แบบคือพื้นฐานของวิชาเวท และความถูกต้องสมบูรณ์แบบจะเกิดจากการหยุดนิ่งสมบูรณ์แบบเสมอ ร่างของซีโร่หยุดนิ่งโดยสิ้นเชิงกระทั่งผมทุกเส้นเช่นเดียวกับลูกตุ้มดูราวกับรูปสลักอันประณีต

“ทหารรับจ้าง...จะเคลิ้มมองเราเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ตอนนี้หลับตาแล้วนี่ถึงมิดเถอะ”

“โห๊ะ...ชะ ขอโทษที่...!”

ฉันรีบขอโทษแล้วหลับตา จากนั้นเดาะลิ้นในใจเพราะคิดว่าไม่เห็นต้องขอโทษเลย

แต่ตอนนี้ต้องหามิด ฉันนึกถึงมิดที่โดนชโมย

ตัวมิดเล็ก เหมาะใช้ทำงานละเอียดอ่อน แต่ด้ามจับใหญ่ต่อให้

เป็นมือของผู้ตักสู่วังสัต์วักใช้งานได้ง่าย

หาซื้อไม่ได้ตามร้านทั่วไป

ไม่น่าเชื่อว่าจะโดนเทโอชโมย...เพราะเทโอเป็นคนทำงานจิปาะะ
ยิบย่อยทุกอย่าง พอถูกชโมยเลยไม่รู้ตัว เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นเด็กจึง
คลายความระวัง ถือเป็นข้อผิดพลาดใหญ่หลวงของทหารรับจ้าง

พวกโจรลักพาตัวเรียกมีห้าคน ในจำนวนนั้นคงมีใครถือมีดของ
ฉัน เป็นเหตุการณ์ในป่าตอนกลางคืน จำหน้าแทบไม่ได้แต่มีผู้ชาย
คนหนึ่งเหลือในความทรงจำ หนวดเคราครึ้มบังใบหน้ากว้างครึ่งสมเป็น
หน้าของคนโหด...และชายคนนี่คือผู้นำชายอีกสี่คน

“ห้ามคิดอะไรไม่เข้าเรื่องนะ ทหารรับจ้าง นึกถึงมือของเรากับ
มีดก็พอ”

“ทะ ทำอยู่นี่ไง”

“ไม่ได้ทำ ถ้านายไม่รวบรวมสมาชิก ลูกต๋มจะเพี้ยนไม่สามารถ
ระบุเป้าหมายค้นหา เพราะมีขั้นตอนง่ายจึงเป็นการทำนายที่ไม่ค่อย
แม่นยำนัก”

พอโดนซีโรมองออกและกล่าวเตือนอย่างตรงประเด็น ฉันจึง
คิดถึงมีด

สัมผัสจับคู่เคียวมือและน้ำหนักกำลังดี ภายนอกดูหยาบๆ
ไร้การตกแต่ง แต่เส้นโค้งตรงปลายมีดเรียบลื่น ไม่มีสนิมเกาะเลย

มีดคือสิ่งมีชีวิต ยิ่งใช้ยิ่งคู่มือ ยิ่งทะนุถนอมยิ่งใช้ได้นาน อยาก
เอามันกลับมา

ทันใดนั้น

“เออละ...เจอแล้ว”

ฉันลืมตาเพราะเสียงของซีโร่ ลูกตุ้มห้อยจากนิ้วซีโร่ราวดวงกลมรอบจุดหนึ่งบนแผนที่

ทางตะวันตกเฉียงใต้ของแอคคิออส...บนภูเขา

“ดูเหมือนอยู่บนเส้นตรงเชื่อมต่อระหว่างแอคคิออสกับอิตีเยเบลนาพอดี แต่ดูจะใกล้ทางแอคคิออสมากกว่า...”

ซีโร่ม้วนลูกตุ้มพลางเขียนสัญลักษณ์บนจุดหนึ่งของแผนที่

“แผนที่ไม่ค่อยละเอียด อาจฟังไม่ค่อยได้มากเท่าไร...”

“ไม่หรอ กแล้วทิศทางไปก็พอแล้ว หากคิดถึงการใช้งานสิ่งปลูกสร้างอย่าง ‘ป้อม’ น่าจะสร้างบนยอดเขาเปิดโล่ง”

การใช้งานป้อม...พุดง่าย ๆ เป็นที่มั่นสำหรับบุกหรือป้องกัน

และหากพุดถึงแอคคิออส สาวใช้ของเรียเคยบอกว่าเป็นเมืองถูกสร้างเพื่อให้ราชาใช้ตั้งรับศัตรู แสดงว่าป้อมโลตัสเคยเป็นที่มั่นป้องกันสร้างขึ้นเพื่อถ่วงเวลาให้ราชาหนีจากเมืองหลวงเก่า...หรือจากเมืองท่าอิตีเยเบลนาในปัจจุบันมายังแอคคิออส

ผลพวงจากการเปลี่ยนประเทศเป็นสาธารณรัฐ ทำให้อิตีเยเบลนาไม่ใช่เมืองหลวงอีกต่อไป แอคคิออสถูกลดชั้นกลายเป็นเมืองเล็กๆธรรมดา ป้อมโลตัสเองคงหมดหน้าที่กลายเป็นป้อมร้าง

“เท่าที่ดูแผนที่ ป้อมโลตัสอยู่บนเนิน ใกล้ๆ ไม่มีหมู่บ้าน...พุดง่าย ๆ มีเส้นทางลำเลียงไปแอคคิออสกับอิตีเยเบลนา”

“เส้นทางลำเลียง?”

“ตอนนี้อาจเป็นป้อมร้างแต่เมื่อก่อนคงมีทหารเพียบ จึงจำเป็น

ต้องมีเสบียงอาหารใช่ไหม? การขนส่งเสบียงอาหารต้องใช้รถบรรทุก สรุปร
คือต้องมีการสร้างทางเรียบร้อย หากหาทางนั้นเจออาจไปถึงป้อมได้
ง่ายๆ”

เมื่อรู้แบบนี้ก็ไม่ควรเสียเวลา ฉันทแบกบาทหลวงที่หมดสติกับ
สัมภาระ

“แต่...ถ้าพวกในป้อมโลดสัไม่ยอมร่วมมือจะทำยังไง? พวกเรา
พาบาทหลวงไป พวกนั้นอาจคิดว่าพวกเราเป็นลูกน้องของนักบุญหญิง”

“ตอนนั้นค่อนข้างกันอีกที ถึงไม่ค่อยอยากแต่คงต้องเจรจาตาม
แบบฉบับของทหารรับจ้าง”

“เจรจาตามแบบฉบับของทหารรับจ้าง?”

ฉันงอนิ้วมือขวาเบาๆ เผยเล็บทั้งหมดให้ดู ชิโร่ถอนหายใจอย่าง
ชื่นชม

“เป็นกลยุทธ์เจรจาที่ได้ผลสุดยอดเลยนะ เราประทับใจจัง”

“ถ้าเจอคู่ต่อสู้อย่างผู้ตกสู่ห้วงสัจด์ ไม่เจรจากันอย่างสันติ
ก็เต็มพันชีวิตปะทะกันซึ่งๆ หน้า...ได้แต่ภาวนาให้หัวหน้าโจรฉลาด
พอนะ เพื่อทั้งสองฝ่าย”

ฉันงใจหัวเราะอย่างร่าเริงพร้อมกับพาชิโร่ออกเดิน

เฟิงหัวค้ำ

อยากไปถึงป้อมโลดสักก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น

พวกเราเดินบนทางล่ำเลียงตามการทำนายของซีโร่และเข้าไป
ในป่า

บาทหลวงทวยใจถึรวนบนไหล่ฉั่น ร่างกายเย็นเพราะเสียเลือด
เมื่อเจอกับอากาศเย็นตอนกลางคืนจึงยังเย็น

การเดินทางโดยถูกแบกบนไหล่คนอื่นทำให้สูญเสียกำลังกาย
อย่างมาก แทนที่จะฝืนรีบไปป้อมโลดส์สูทหาโพรงไม้ให้พักผ่อนจนถึงตอน
เช้าดีกว่าไหมนะ

ขณะเริ่มคิดอย่างนั้น

“มาเผ่ายามช่างนอกลุดนี้ทรมาณซะมัดเลย.....”

ได้ยินเสียงผู้ชาย ฉับให้ซีโร่หยุดเท้าและวางร่างบาทหลวงลง
เงียบๆ

พอใช้เพียงการขยับตัวบอกให้ซีโร่รอดตรงนั้น ก่อนก้มร่างต่ำอย่าง
ไปหาต้นเสียง

เห็นแสงอุ่นๆ ของตะเกียงจากช่องว่างพุ่มไม้

“ช่วยไม่ได้นี่ พวกเราเล่นงาน ‘ท่านนักบุญหญิง’ จะมีหน่วย
ปราบปรามมาเมื่อไหร่ก็ไม่แปลก ถ้าไม่คอยระวัง มีหวังโดนฆ่าหมด
ทุกคนแน่”

อีกเสียงตอบปนลมทวยใจดูหนาว คนนี้ก็ผู้ชาย และเคยได้ยิน
เสียงทั้งสองคน...โจรที่เคยลักพาตัวเรีย

คนหนึ่งตัวสูงใหญ่ อีกคนอ้วนเตี้ย

ฉันซัดมีดสั้นเจียบๆ คลานเข้าไปใกล้อีก เป้าหมายคือชายร่าง
สูง หากมีส่วนสูงแตกต่างกันไปจะเล็งลำบาก

ค่อยๆ ขยับมาใกล้ในระยะมือเอื้อมถึง พวกโจรไม่สังเกตเห็นฉัน
เลย

...มือสมัครเล่นจริงๆ

ถ้าอย่างนั้นจะฆ่าทิ้งก็กระไรอยู่ วันนี้จะออมมือให้เพื่อเป็นการ
ขอโทษที่ทำให้บาดเจ็บครวญก่อน

“ต่อให้โมโจน้อยยังไงก็ต้องตาย...เหมือนกับขี้เช็ดที่...! แต่ให้มา
เป็นยามเฝ้าดูแบบนี้มีความหมายอะไรเธอ”

“เจ้าบ้า! มาปอดแหกอะไรกัน! ตราประทับของแกมีอันเดียวแต่
ของฉันมีตั้งสามอันนะ! หัวหน้าต้องหาทางช่วยได้แน่ ตอนนี้เป็นยามอยู่
เจียบๆ เถอะ”

“...นั่นสินะ ตั้งใจเป็นยามอีกนิดดีกว่า”

หลังทิ้งช่วงหนึ่งอึดใจ ฉันพุ่งไปหาโจรร่างสูงกดมิดสั้นใส่คอ
คมมีดเดือนเนื้อเล็กน้อย ทำให้เสียงร้องหยุดในคอหอยแบบหวุดหวิด

ขณะเดียวกัน โจรอีกคนก็ซัดดาบ ชูตะเกียงแล้วร้องตะโกน

“แก...เป็นใครกัน!?”

“แค่ทหารรับจ้างที่ผ่านมานะ ไม่ได้เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก
ของดณะนำตัวแบบมีพิธีตองนะ”

ฉันถอดชุดที่ปิดลงมาถึงตาระหว่างใช้มีดสั้นจ่อคอโจร แสง
ตะเกียงฉายใบหน้าฉัน โจรสองคนส่งเสียงตกใจร้อง อ๊ะ พร้อมกัน

“แก...ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ตอมนั้น! ลูกน้องของแม่มดแห่งแอดคิออส
เธออะ!”

ว่าแล้วเซียว โดนคิดแบบนั้นจริงๆ ฉันลอบถอนหายใจ

“พูดไปคงไม่เชื่อแต่เข้าใจผิดนะ ฉันอยากเจรจาอย่าง...”

สันติ ขณะกำลังพูดแบบนั้นมีเสียงเป่านิวดังทับเสียงฉันกังวาน
ไปทั่วป่าเล่นเอาฉันตกใจ โจรตัวเตี้ยเป่านิว จากนั้น

“ศัตรูบุก! ศัตรูบุก! มีศัตรูบุก!”

เจ้านั้นตะโกนสุดเสียง ถือตะเกียงวิ่งเข้าไปในป่า

ไม่เสียตายชีวิตตัวประกันรี? ทั้งชายเกินไปหน่อยแล้วมั้ง

ขณะฉันตกตะลึง โจรที่เหลือนั้นไหลจนน่ารำคาญ

พริบตาฉันนึกว่าจะร้องไห้แต่กลับหัวเราะ ฉันจึงยิงตกตะลึง

“เจ้าสัตว์วิ่งเงา! ตัวประกันไม่มีความหมายหรอก เพื่อปกป้อง
พรรคพวกแล้ว ฉันจะตายก็ช่าง! เฮ้อ! ฆ่าสิ! ไม่กลัว ฉันไม่กลัวหรอก
เพี้ย!”

หน้าซีดกลัว ตัวสั่นระริกแต่พูดจากลำหยาญนำดู

ยอมเสียสละคนหนึ่งตรงนี้เพื่อแจ้งอันตรายให้พวกในป้อมรู้...

เธอ

เป็นมือสมัครเล่นแต่มีสายสัมพันธ์ของกลุ่มแน่นแฟ้น

ท่าทางจะดูถูกไปหน่อย และเสียวินาทีหลังความรู้สึกนั้น

ก็เปลี่ยนเป็น ‘ดูถูกเกินไป’

ในป่าปรากฏแสงสว่าง

ขณะคิดว่าแสงนั้นวิ่งมาหาทางนี้แต่มันกระจายไปรอบๆ เหมือน

ใยแมงมุมจากจุดหนึ่ง ไม่นาน ฉันทกอยู่ในวงล้อมขนาดใหญ่ของแสง
เจิดจ้าแสบตา

“บ้าน่า! โดนล้อมตั้งแต่เมื่อไหร่กัน...”

ฉันทลบตาหันที่เพราะแสงจ้ากะทันหันในความมืดยามค่ำคืน
ได้ยินเสียงนกตัวมที่มาขยับปีกใกล้ๆ

ตามด้วยเสียงจิ้งสาหรณ...ฉันทลัดใจในแขนเข้าไปในเงาไม้
ฟูปร่างลงพื้นด้วยลางสังหรณ์ ธนูถูกยิงผ่านตำแหน่งที่หัวฉันทอยู่เมื่อครู่
พอเงยหน้าก็รู้ว่าตัวจริงของแสงสว่างคือเพลิงของตะเกียงที่
ถูกห้อยในป่าทั้งแถบ

ใช้เชือกชุ่มน้ำมันโยงตะเกียงเข้าด้วยกัน เมื่อจุดไฟบนเชือกจะ
กลายเป็นสายชนวนจุดแสงสว่างให้ตะเกียงทั้งหมด

พูดง่าย ๆ ไม่ได้โดนล้อม จากความรู้สึกแล้วฝ่ายตรงข้ามมีคน
เดียว

“หัวหน้า! เจ้านี่คือทหารรับจ้างลูกน้องของแม่มด! เจ้านี้กับ
บาทหลวงร่วมกันขีดวางแผนการของพวกเรา! ต้องไม่ผิดแน่!”

โจรที่ฉันทปล่อยตัวตะโกนขณะซ่อนในเงาดันไม้ อดสำห้ปล่อย
ให้หนีไปแท้ๆ เจ้าคนเนรคุณ...รู้แบบนี้ใช้เป็นโล่ก็ดี

ฉันทก่นดำในใจพลางฟังตามองทิศที่ลูกศรพุ่งมาเมื่อก็

มันเรียกว่าหัวหน้า...หมายถึงหัวหน้าพวกโจรเธอ

แต่แสงตะเกียงสว่างเกินไปทำให้ทางนี้มองไม่เห็นตัว ฉันทวิ่ง
เข้าไปในเงาดันไม้ ตวาดเสียงใส่อากาศพร้อมกับระวังว่าจะโดนโล่โจมตี
ด้วยธนู

“เดี๋ยวลี! เข้าใจผิดแล้ว! ฉันแค่มาคุย ไม่ได้มาเล่นงานพวกแก...”

“เข้าใจผิดหรือเปล่า ต่อยก่อนค่อยว่าทีหลัง...นั่นคือคติของนาย
ไซ้ไหม?”

ฉันบ่นหน้านิ้วเมื่อได้ยินเสียงจากเหนือหัว

เสียงนี้เคยได้ยิน แถมคำพูดนั้นก็คุ้นหู

คำพูดเมื่อครู่เหมือนที่ฉันเคยพูดกับชายสวมชุดซึ่งบอกว่า
‘เข้าใจผิด’ แล้วหนีไปตอนเทโอโดนโจรเล่นงานในเมืองท่าอิดเดียวเบลนา

“แก...หรือว่า เจ้าคนที่พยายามลักพาตัวเทโอในอิดเดียวเบลนา!”

“บอกแล้วไงว่าเข้าใจผิด ฉันไม่ได้ลักพาตัวเทโอแต่ไปรับต่างหาก”

“อ้อ นั่นสินะ...หลังจากนั้นเทโออธิบายให้ฟัง เลยเข้าใจแล้ว”

เทโอตะโกนว่า ‘ช่วยด้วย!’ เลยไปช่วยแท้ๆ แต่พอฟังเรื่องราว
กลับบอกว่า ‘แค่อยากไล่พรรคพวกที่มารับกลับไป’

“สรุปแล้ว เทโอไม่อยากจะกลับไปกองโจร เลยใช้กำลังพากลับดู
ไม่ค่อยจะสันติเท่าไรนะ”

“ทางนี้ก็มีเหตุจำเป็นหลายอย่าง ถ้าเทโอไปอยู่กับสามีภรรยา
ชราที่โหนกแก่งยังพอทำเนา แต่พอได้ยินว่าไปกับนักบุญหญิงคงปล่อย
ไปไม่ได้ ตั้งใจว่าเร็วๆ นี้จะไปหาอีก...”

คงค้นหาร่างเทโออยู่แวนหนึ่ง

แต่เมื่อเห็นว่าเทโอไม่ได้อยู่ใกล้ฉัน ก็ส่งเสียงทู่ต่าแข็งกระด้าง

“ตอนนี้เจ้านั้นอยู่ที่ไหน? ทำทางไม่ได้อยู่กับนาย...”

น้ำเสียงสงบจนน่ากลัว เหมือนกำลังประเมินว่าฉันเป็นศัตรู
รีเปล่า

อาจมีท่าลูกศรพุ่งลงมาขึ้นอยู่กับคำตอบว่า...ฉันทำอะไรกับ เทโอ ฉันเอ๋ยปากอย่างรอบคอบ

“ฉันทิ้งเทโอไว้กับเรีย...ทิ้งไว้กับนักบุญหญิงนะ ดูเหมือนเธอ จะถูกใจเลยจางเป็นเด็กรับใช้”

“เด็กรับใช้นักบุญหญิง? เจ้านั้นต้องการแบบนั้นหรือ? ด้วย ตัวเอง?”

“ใช่ เจ้านั้นต้องการ”

เจ้าบ้านนั้น... มีเสียงตำหนิของหัวหน้าโจรสล่ายุคคนเดียว กองโจรเป็นศัตรูกับนักบุญหญิง ย่อมโมโหเทโอที่ยอมเป็น เด็กรับใช้ของนักบุญหญิง

“และฉันเป็นฝ่ายตรงกันข้าม โดนขับไล่จากเมืองศักดิ์สิทธิ์ โทษฐานวางแผนลอบสังหารนักบุญหญิง ฉันโดนใส่ความอย่างร้ายแรง และไม่มีใครยอมฟังที่ฉันพูดเลย ไม่รู้จะเอาชีวิตรอดจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ ได้หรือเปล่า คงพาเทโอมากับฉันไม่ได้หรอก”

เลยทิ้งเอาไว้ นี่คือความจริงปราศจากการโกหกหรือเติมแต่ง แต่ ฝ่ายตรงข้ามคงไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ง่ายๆ หรือ เพราะฉันทำลายแผนการ ลักพาตัวนักบุญหญิงของเจ้าพวกนี้ที่เกือบจะสำเร็จ

จริงดังคาด โจรที่ซ่อนในเงาต้นไม้ดำทอด้วยน้ำเสียงโมโห

“หุบปากซะ ไอ้บัดซบ! ใครจะไปเชื่อคำพูดโกหกไร้สาระพรรค์ นั้น! เทโอเป็นเด็กรับใช้นักบุญหญิง? เจ้านั้นไม่มีทางทำแบบนั้นเด็ด ขาด!”

“เรื่องเหตุวุ่นวายลอบสังหารในเมืองศักดิ์สิทธิ์ถ้าตรวจสอบ

ก็รู้ได้ทันที ว่ามีผู้ตกสู่ห้วงสัตว์สี่ขาพยายามฆ่านักบุญหญิง ฉันไม่ใช่ลูกน้องนักบุญหญิง ไม่คิดจะปะทะซึ่งๆ หน้ากับพวกในป้อมด้วย เพราะฉะนั้นถ้าไม่รังเกียจอยากเจอจากกันอย่างสันติหน้าเตาผิง”

“อย่าไปฟังนะ หัวหนา! เชคท์ตายเพราะเจ้านั้น...! เพราะเจ้านั้นช่วยแม่มดที่แอบอ้างว่าเป็นนักบุญหญิง!”

“พออะ ทัลละ! ต่อให้ไม่มีใครมาขวาง เชคท์ก็ไม่รอดอยู่ดี”

พอโดนหัวหนาปรามเสียงกร้าว โจรชื่อทัลละก็หุบปาก แต่กัดฟันด้วยความเจ็บใจและถ่มน้ำลายแสดงความหงุดหงิดเต็มที่

ขณะเดียวกันได้ยินเสียงบุคคลที่สามสั้นไหวพริ้ว หวังอากาศตรงนั้นพลันแข็งตัวด้วยความตึงเครียด

สายตาของทุกคนจ้องรวมกัน ปรากฏเงาร่างเล็กแหวกพุ่มไม้ปรากฏตัว

“ท่าทางจะมีปัญหากันสินะ ทหารรับจ้าง น่าสนุกดีนี่ ให้เราร่วมวงด้วยคนสิ”

ซีโร่...ไม่ต้องฟังเสียงก็รู้

“มาทำอะไร...! บอกให้คอยไม่ใช่หรออะ!”

“อย่าโว้ยวายสิทธิทหารรับจ้าง เรามีวิธีคลี่คลายปัญหานั้นนะ ... ดูนี่”

ซีโร่ลากบางอย่างออกมาจากพุ่มไม้

มนุษย์ข่มเลือด...บาทหลวง

“ยายบ้า! เจ้านั้นคือคนคุ้มกันนักบุญหญิงนะ...! ขึ้นลากมาตรงนี้ ยิ่งทำให้เรื่องยุ่งยากเข้าไปใหญ่!”

“ตรงกันข้าม ทำให้เรื่องง่ายขึ้นต่างหาก พวกที่วางแผนลักพาตัวนักบุญหญิงสามารถยืนยันว่าบาทหลวงนี่คือคนคุ้มกันนักบุญหญิงใช่ไหม แต่บาทหลวงเกือบโดนนักบุญหญิงฆ่า”

ว่าอะไรนะ? มีเสียงกลืนลมหายใจจากบนต้นไม้

“ส่วนพวกเราช่วยบาทหลวงและหนีจากนักบุญหญิงมาพร้อมกัน พุดง่ายๆ พวกเรารวมทั้งบาทหลวงคือศัตรูกับนักบุญหญิง เหมือนพวกนาย ...มีอะไรคัดค้านไหม?”

เสียงถามหนักแน่นและเยียบสงบ

โจรหน้าหนาว...หัลละคลานออกมาจากเงาต้นไม้และกลืนลมหายใจเมื่อเห็นร่างบาทหลวง

“มะ ไม่ผิดแน่...ผมสี่เขี้ยวเข็มนำให้เปลี่ยนเป็นเคียว...หมอนั้นคือเจ้าหน้าที่พิพากษาของ ‘เดี่ย อิกนิส!’”

“ตายแล้วรี?”

มีเสียงหัวเราะถามจากข้างบน ชิโร่ส่ายหน้า

“ตอนนี้ยัง...แต่ถ้าปล่อยไว้ไม่รอดแน่ คงไม่ต้องอธิบายใช่ไหมว่าถ้าเป็นแบบนี้จะสูญเสียมากแค่ไหน หากพวกนายยอมรับพวกเราและช่วยชีวิตบาทหลวงได้ จะสามารถดึงข้อมูลของนักบุญหญิงได้จากบาทหลวง ถ้าไปได้ส่วยอาจได้รับความร่วมมือจากโบสถ์ ว่ายังไง? เข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ง่ายขึ้นแล้วใช่ไหม นี่คือการต่อรอง่ายๆ”

หากอยากได้ข้อมูลจากบาทหลวง จงร่วมมือกับพวกเรา...เป็นการเจรจาที่เข้าใจง่ายจริงๆ

บาทหลวงอาจตำหนิเรื่องการใช้คนจับเป็นเครื่องมือเจรจา

แต่จะมาเทศนาเรื่องศีลธรรมให้ทหารรับจ้างกับแม่มดฟังคงไม่มีความหมาย

หัวหน้าฟังคำถามของซีโร่และครุ่นคิดหลายวินาที

“...ทำไมไม่พาบาทหลวงไปโบสถ์แต่มาหาพวกเราแทน...ถามแบบนี้คงจะนำไปหน่อยสินะ เพราะต่างฝ่ายต่างมีเหตุจำเป็น แต่ไม่เข้าใจเลย ก่อนหน้านี้นักพยานอยู่กับนักบุญหญิงแท้ๆ ทำไมตอนนี้ถึงโดนขับไล่จากเมืองศักดิ์สิทธิ์และทำไมถึงยังพยายามอยู่กับนักบุญหญิงอีก”

“เรื่องนั้นค่อนข้างซับซ้อน ถ้าให้พูดแบบสรุปคือกำลังตรวจสอบอะไรนิดหน่อย และตอนกำลังเข้าใจกลไกแทนของเรื่องราวก็โดนไล่ตะเพิด แต่เราเป็นพวกที่สนใจไม่ได้หากถึงงานที่ทำค้างไว้กลางคัน”

อย่างนี้เอง ผู้ชายพิมพ์ไว้ในปาก

และ...

“...ตกลง เป็นการแลกเปลี่ยนที่ไม่แล้ว”

พอได้ยินเช่นนั้น หัลละเงยหน้าส่งเสียงน่าสมเพช

“แต่ว่า หัวหน้า!”

“คิดดูดีๆ สิหัลละ ตอนฉันยังลูกศร ชายคนนั้นไม่ได้ใช้แกเป็นโล่แต่ผลึกให้หนีไปในเงาดันไม้ แสดงว่าไม่ได้มีเจตนาเป็นศัตรู ยิ่งกว่านั้นคือถ้าเจ้านั้นเอาจริง คงบุกเข้ามาโดยไม่ใช้วิธีการอ้อมค้อมแบบตัวประกันแน่”

ฉันกะพริบตา เพราะพูดราวกับรู้จักฉันดี

หัวหน้าพูดคล้ายรู้ข้อสงสัยของฉัน

“อย่าโมโหเลย เจ้าขา ฉันรู้จักนายจากข่าวลือล่ะ”

“ชาวลือ?”

“รูปร่างนายมันสะดุดตา สัตว์ตระกูลแมวขนาดใหญ่ ขนสีขาวยาว
พาดลายดำ ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ที่ไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไรค่อนข้างมีชื่อเสียงใน
สนามรบพอดูเลยละ”

ที่ผ่านมามีคนเคยตระเวนไปสนามรบต่างๆ จะเป็นที่รู้จักก็ไม่
แปลก โดยเฉพาะถ้าฝ่ายตรงข้ามคือโจร และหากเคยเป็นทหารรับจ้าง
ก็อาจมีโอกาสนเจอหน้ากัน

ถ้าพวกนั้นพูดถึงชาวลือเกี่ยวกับฉันทักพอจะจินตนาการออก เช่น
ชาวลือทำนองฆ่าศัตรูทุกคนโดยไม่ใช้ตัวประกันหรือฆ่าคนที่เห็นแบบไม่
ปรานีต่อให้เป็นพวกเดียวกัน

เพราะใช้วิธีต่อสู้แบบไม่สนใจอะไร จึงได้ฉายาไม่น่าชอบใจ
มาหลายชื่อ แต่ตอนนี้ถูกเรียกน้อยลง

“ ‘สัตว์มรณะสีดำ’ ...ได้รับฉายานั้นเพราะขี้หน่วยศัตรูเพียง
ลำพังจนทั่วร่างย้อมด้วยเลือดกระเซ็น เลือดเปลี่ยนเป็นสีดำเพราะผ่าน
ไปคืนหนึ่งสินะ”

อา โฮ่ ดันมีคนรู้เรื่องน่าอายที่สุดโผล่มา ถ้าเป็นไปได้อยากปิด
ชื่อกับอดีตนั้นเอาไว้ตลอดกาล ขนคอของฉันทักขู่เพราะความอาย

“สัตว์มรณะ...สีดำ...”

สายตาของซีโรจ้องมองมาจนฉันทักรู้สึกอึดอัดสุดๆ อย่างนะ อย่าง
มองฉันทักด้วยสายตาแบบนั้น คนที่คิดฉายานั้นไม่ใช่ฉันทัก

“จะ...จำคนผิดแล้วมั้ง? ฉันทักไม่รู้จักฉายาน่าอายแบบนั้นหรอก”

“ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์แบบนายหายาก อีกอย่างมีแผลบนจมูกด้วย

ไม่มีทางผิดแน่ หมู่นี้ไม่ค่อยได้ยินข่าวลือแล้วแต่ยังมีชีวิตอยู่สินะ”

“ตะ ตั้งแต่วັນนี้เราก้เรียกนายว่า ‘สัตว์มรณะสีดำ’ ดึกว่า...”

“อ้ากกก! หลุดนะ! ห้ามเด็ดขาด! ฉันท้ไม่มีทางตอบแน่!”

ตอนนั้นฉันท้อายุแค่สิบเจ็ด เพราะเป็นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์จิงโดนส่งไปแนวรบนหน้าสุด แลมยังอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสนามรบ เพราะกลัวจนไม่รู้ว่ทำอะไรเป็นอะไร เลยจัดการหน่วยของศัตรูซะเหี้ยน

สำหรับฉันท้ันคืออดีตนำอายุ ดั่งนั้นทุกครั้งที่โดนพุดถึงเรื่องนั้น มันรู้สึกอึดอัดแทบทนไม่ไหวคล้ายถูกบอกว่ ‘เมื่อก่อนชนจิงนะ’

แต่กลับโดนรื้อฟื้นต่อหน้าซีโร่ พุดมากไม่เข้าเรื่องจริงๆ

“เฮ้ย แก! อย่ามาขุดคุ้ยอดีตนำอายุของคนอื่นสิพะ...ขอดูหน้าหน่อย! ลงมานะจะฆ่าซะเลย!”

มีเสียงหัวเราะสั้นไหวหันไม้ พอได้ยินเสียงปีกของนกยักษ์ดังก้ววนเจ้าของเสียงก็ตงมาจากต้นไม้ ฉันท้ะลึงเมื่อเห็นร่างนั้น

ปีกใหญ่ขนาดกางสองแขนยังยาวไม่เท่า กรงเล็บแหลมเกาะพื้นแน่น ขมปีกสีขาวปลิวว่อนทันทีที่ถึงพื้น ร่างนั้นเหมือนภาพมายาท่ามกลางแสงตะเกียง

สีขาว...

ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ประเภทเหี้ยยว

“ไม่น่าเชื่อ...เพิ่งเคยเห็นนกโก๊ลั้ๆ ครั้งแรก”

แปลกใช้ไหม? ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์เหี้ยยว้มแล้วกางปีกเบาๆ

“เมื่อกี้ขอโทษที่โจมตีนะ เพราะจับความรู้สึกอีกสองคนนอกจากนายได้เลยทำเพื่อระวังกับสก้ดกันนะ แต่ถ้าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้หญิง

กับคนเจ็บก็ไม่มีเหตุผลต้องไล่ตะเพิด ... ทัลละ ช่วยล่วงหน้าไปบอกกับพวกในป้อมว่ามีแขกมาที”

“เชื่อใจเจ้าพวกนั้นเถอะ หัวหน้า! อาจเป็นกับดักนะ!”

“ไม่ได้เชื่อหรอก อาจเป็นกับดักก็ได้...แต่ดูยังไงบาทหลวงก็อยู่ในสภาพปางตาย ถ้าไล่กลับไปตรงนี้ มีหวังตายจริงๆ แน่ ฉันทเคยทิ้งคนป่วยกับคนเจ็บที่มานี้ข้างริเปล่า? ทัลละ”

เรื่องนั้น... ทัลละอ้ออึ้ง

“อีกอย่าง พวกเราพยายามลักพาตัวนักบุญหญิง อีกไม่นานผู้มีอำนาจคงยกกำลังมาปราบ ถ้าไม่ว่ายังไงก็ต้องโดนปราบฉับขอเดิมพันว่าเจ้าพวกนี้ยอมช่วยเรอดีกว่า”

พอถูกสั่งให้ไป ทัลละทำท่ากำขลุ่ยพวกเราแต่ยังวิ่งสู่อ้อมโลตัส

ผู้ตกลูกศรหิวสัตรีเหยี่ยวมองแผ่นหลังนั้นแล้วถอนหายใจเบาๆ

“ขอโทษทีนะ... เพราะเพื่อนสนิทตายเลยกลายเป็นชีระแวงนะ คงรู้ว่าไม่ใช่ความผิดพวกนายแต่อดพาลใส่ไม่ได้”

“ช่างเถอะโดนตำหนินั่นแล้ว”

พอฉันทสายทางเบาๆ ผู้ตกลูกศรหิวสัตรีเหยี่ยวก็กล่าวคำขอบคุณอย่างว่าง่ายจนน่ากลัวว่า “ขอบใจนะ” ก่อนจะบอกว่า

“ตามมาสิจะนำทางไปที่ป้อมโลตัส”

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - โลกโนเวล

9 786165 830546

ราคา 169 บาท

ISBN 978-616-583-054-6

Zero kara Hajimeru Mahou no Syo Volume 3

©KAKERU KOBASHIRI 2015

Edited by ASCII MEDIA WORKS

First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

 DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

หลังติดตามเฟเรีย นักบุญหญิงผู้ไซ่ ‘ปาฏิหาริย์แห่งพระเจ้า’ ช่วยรักษาโรคภัย
ให้ชาวบ้านไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์แอกติออส ซีโรกับทหารรับจ้างก็ได้เห็นด้านมืดอันน่า
ขนลุกที่เมืองศักดิ์สิทธิ์ชุกซ่อนเอาไว้ ซ้ำร้ายทั้งคู่ยังถูกปรับปร่าว่าพยายามลอบสังหาร
นักบุญหญิง จนต้องหนีการตามล่าหิวชุกหิวชุน และตอนนั้นเองก็ได้รับความร่วมมือ
จากบุคคลที่คาดไม่ถึง สุดท้ายแล้วพวกเขาจะเอาตัวรอดจากเหตุการณ์นี้ได้หรือไม่!
แล้วตัวจริงของ ‘ปาฏิหาริย์แห่งพระเจ้า’ คืออะไร?

เฟเรียคือ ‘นักบุญหญิง’ หรือแท้จริงแล้วเป็น ‘แม่มด’ !? พบกับบทสรุป
ของภาค ‘นักบุญหญิงแห่งแอกติออส’ ได้แล้วในเล่ม 3 นี้!

 E LIGHT NOVEL